

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Augusti Buchneri Orationes Panegyricæ

Buchner, August

Cliviæ, [1668]

XVIII. In fun. Reginæ Tünzeliaë, D. VVilhelmi Lyseri coniugis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69483](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69483)

ORATIO DECIMA OCTAVA.
IN FUNERE

REGINÆ TÛNZELIÆ,
D. Wilhelmi Lyseri conjugis

RECTOR MAGNIFICE, Patres Academ. Amplissimi, Consules Prudentissimi, ut & reliqui omnium ordinum Clarissimi, ac Præstantissimi Viri, &c.

Nunc demum sentio, quantum mihi imponi oneris passus sim, & quam parum certe memor fuerim Horatiani illius præcepti, quo explorare jobemur humeros quid valeant, quid ferre recusent. Dicendum mihi in cœtu summorum doctissimorumque virorum est; quod quam grave ac arduum sit, quotusquisque nescit? Dicendum mihi Lyseri nomine est; ad quod sustinendum, Deum immortalem, quanto ingenio opus erat! Dicendum mihi de REGINA TUNZELIA est, incomparabili scœmina, cujus virtutes, aut prædicare, ut par erat, aut deplorare, quantum satis, vel disertissimi quique desperent. Solet hoc bajulis, & qui vecturas corpore faciunt, non raro accidere, ut si quod onus iniquius receperint, aut statim succumbant, aut certe non diu sufficient: quorum alterum etsi verendum maxime erat, ne & mihi in præsentis negotio accideret; tamen quando semel hanc aleam jecimus, & huic, ut ita dicam; nos comisimus mari vela retro dare omnino non licet. Sed in REGINA nostra quam rerum nos urget gravitas, tam multitudo eorundem debios reddit. Quemadmodum enim viatores

hærerere solent, cum in ejusmodi locum inciderint, ubi plures vitæ coeunt; sic ego quoque, cum tot egregiis undiquaque ornatam virtutibus TUNZELIAM nostram intueor, nescio sane, quid primum afferre in medium, quid loco ultimo commemorare debeam. Nam si de fide atque affectu incredibili, quo & maritum conjunctissimum, & liberos semper complexa est, ingrederer dicere, verendum erat, ne manum mihi pietas religioque injicerent, & primæ omnium vellent commemorari. Jam de modestia & humanitate si verba facerem, scriptura dicam videbatur mihi illico magnitudo animi ac generositas, quæ supra sexus conditionem in eâ fuit, quasi à me illius ratio parum certe habita fuisset. Sic nollet innocentia cedere efficacia, frugalitati benignitas, prudentia probitati. Sæpe meminimus fieri, ut, cum ingentes summæ solvendæ sunt, non numeretur pecunia, sed appendatur: hoc in præsentis imitabor, & quando tot tamque præclaras virtutes sceminae seorsim atque distincte explicari non possum, eas constipabo raptim, & in unum commistas vobis mirandas & perpendendas relinquam. O autem incertas nimium dubiasque humanas res! ô optimorum hominum brevia citataque curricula! Ergone hoc Patrem, hoc Conjugem amantissimum sperare par erat, ut post tot charissimorum suorum mortes, ille filiâ, iste uxore, tam juveni, tam florente, tot maximis rebus ornatissimâ, privaretur? An non in alios potius debeat hoc fulmen expetere, qui nulli bonæ rei sint, & societatem humanam onerant magis, quam ornant, quorum ubique, ut Comicus loquitur, messem uberrimam metere licet? Hos aut de medio tolli penitus, aut saltem calamitate aliqua admoneri, si forte suos errores agnoscere, &

me-

meliora assuescere animis possent, intereat publice; non verò ejusmodi viris qui de Ecclesiâ, qui de communi patriâ re tot modis egregiis, & dudum essent meriti, & indies magis que benè mereri studerent, tantas clades afferre. Hæc quidem in mentem venire non nemini, imo & versari in ore jure quodam posse videbantur, qui quidem recogitet, quantum in REGINA TVNZELIA amissum sit, quibus carendum in posterum bonis, non autem qua lege atque conditione data olim fue:it, aut quo pervenerit, nunc sublata. Hæc enim qui diligentius secum reputet, & sapientiæ præceptis potiùs, quàm dolori ac luctui, commodet animum, is nec ultra fines legitimos mærorem sinet progredi, & quàm extulimus fœminam optimam, non tam lugendam, quàm desiderandam leniter animadvertet. At quid à tempore impetremus potiùs, quæ multò præclarius recta nobis ratio suppeditet? Hoc sapientis & eruditi hominis est, præoccupare remedia, & sua, ipsius lenire prudentiâ, quæ in aliis non nisi dies mitigare potest. Sed rationes compescendi dolorem ac luctum, & unde peti debeant, commemorare, alterius loci est: in hac tot eruditissimorum virorum corona, vel leviter saltem perstringere, ineptum foret. Nunc te extremum alloquor, REGINA TVNZELIA, quæ simul exemta fuisti viventium numero, simul calamitatum omnium ac malorum, quæ versant assiduè, & nunc cum primis vexant mortales, immunis & libera exististi. Quam licet usurpare oculis ampliùs, & tot eximias dotes in te coràm tueri & admirari non possumus, tamen, quæ maximarum virtutum exempla reliquisti, si non æterna fuerint, quàm diutissimè certè nobiscum erunt; & desiderium tui lenient. Salve, ô be-

tissima, iterum atque iterum, & æternum vale: nos Te, quo Deus & natura permiserit ordine, omnes sequemur. Vobis autem, quod superest, **RECTOR MAGNIFICE**, cæterique ordinum omnium lectissimi Viri, **Wilhelmus Lyserus**, quem desideratissimæ Conjugis obitu consternatum mirificè concussumque cernitis summas agit haberque gratias, quòd tantâ frequentia uxoris exequias celebrare voluistis. Quod uti magnæ solatio ipsi ac levamento fuit; ita vicissim diligentissimam navabit operam, ut omnia quoad poterit, vobis humanitatis studia atque officia semper exhibeat,

ORATIO DECIMA NONA.

IN FVNERE

MARIÆ SEELFISCHIÆ,
D. Wolfgangi Schalleri Medicinæ Prof.
Publ. Conjugis.

SI quis in hac illustri corona est, qui super laudibus Clarissimæ foeminæ, cui modò funus fecimus, ornatam prolixamque à me orationem exspectet, is ut ejus rei mihi gratiam faciat, vehementer oro. Ut quid enim in afferendo illius decore sudandum mihi anxie sit, quam nemo ullus hæctenus vituperavit? Quod nescio sanè, an non super omnes, ut sic dicam, coronas laudum, super universa encomiorum ornamenta longè ponendum sit. Atque ut id quam maximè vellem aggredi, verendum tamen esset, ne, commemorando defunctæ laudes, infelicissimi vidui desiderium magis accenderem, & immedicabilis vulneris dolorem exacerbarem.

Præ-